

ŠTĚSTÍ

Táňa Vilhelmová a Pavel Liška ve filmu o zázracích obyčejných lásek

Režie a scénář	Bohdan Sláma
Producent	Pavel Strnad
Kamera	Diviš Marek
Zvuk	Jan Čeněk
Střih	Jan Daňhel
Architekt.....	Petr Pištěk
Hudba.....	Leonid Soybelman
Výtvarník.....	Jan Novotný
Kostýmy.....	Zuzana Krejzková

HRAJÍ:

Pavel Liška	Toník
Táňa Vilhelmová	Monika
Anna Geislerová	Dagmar
Marek Daniel.....	Jára
Boleslav Polívka	Souček
Simona Stašová	Součková
Martin Huba	Tati
Anna Kočišová.....	Mami
A další	

Kontakty:

producent

Negativ s.r.o.

tel: 224 933 755, e-mail: office@negativ.cz

tiskový servis

Renata Elhenická

tel: 602935760, e-mail: renata@elhenicka.cz

O FILMU:

“Chtěl bych natočit film, který by byl živý, současný, otevřený a plný emocí, film o tom, co bylo v Divokých včelách ještě tak plaše dětsky skrývaný, film o tajemství proměn, kterými v nás působí láska, film o boji za život, film o boji za sebe sama a za ty druhé, protože štěstí nepřichází samo, ale skrze nás.”

Bohdan Sláma

v koprodukcii	Negativ, Pallas Film, Česká televize, ZDF – Das Kleine Fernsehspiel / ARTE
s podporou	Eurimages, Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, Mitteldeutsche Medienforderung
distributor	Bontonfilm
formát	35mm Cinemascope, Dolby Digital
premiéra	14. září 2005

SYNOPSIS:

Monika (Tatiana Vilhelmová), Toník (Pavel Liška) a Dáša (Aňa Geislerová) jsou kamarádi od dětství, kteří spolu vyrůstali v jednom paneláku.

Monika, Toníkova dávná láska, pracuje v supermarketu. Její přítel Jiří odletěl do Ameriky za prací a Monika doufá, že už brzy pojedje za ním. Toník teď žije se svou tetou na statku u města a živí se všelijak. Nechce zpátky do paneláku, nechce pracovat ve fabrice, nechce poslouchat rady svého otce. Dáša žije sama, má dvě malé děti a ženatého milence Járu. Dáša je k smrti unavená a zoufalá, ale pořád věří jeho slibům, že se rozvede a sežene jí práci.

Monika dostane k Vánocům od Jiřího letenku a začne se chystat na cestu do Ameriky. Dášin duševní stav se zhoršuje, už není schopná se starat o děti. Když Dášu převezou na psychiatrii, Monika zruší letenku do Ameriky a ujme se jejich dětí. A náhle znovu zjišťuje, jak velkou oporu má právě v Toníkovi.

Pro Toníka začíná nový život – kvůli Monice a dětem je schopen udělat cokoli: pustí se do přestavby statku, a dokonce začne pracovat v továrně. Jenomže hra na rodinný život je pořád jenom hrou, i když si to Toník nepřipouští – Moniku čeká budoucnost v Americe, děti jsou jenom „vypůjčené“ a do baráku pořád teče...

Nový film režiséra Bohdana Slámy navazuje na jeho úspěšný debut Divoké včely, který měl mimořádný ohlas u českých diváků a přinesl mu i řadu cen na mezinárodních filmových festivalech.

BOHDAN SLÁMA , scénář a režie

ROZHOVOR

O čem je váš nový film Šťěstí?

V podstatě je o proměně člověka během dospívání. Monika se z dívky stává ženou a Toník z kluka chlapem. Mají těžkosti, řeší společně problémy a tím se mění. Snaží se najít sami sebe a poznávají, co jsou zač.

Je vám to téma něčím zvlášť blízké?

Je to obecné téma. Každý se pořád ptá: „Kdo jsem ? Co tady na tom světě dělám ?“ To řeší každý z nás. Nepovažuji to za nějaké svoje specifické téma.

Najdou diváci nějakou paralelu mezi tímto filmem a vaším prvním - Divokými včelami?

Přímá vazba neexistuje, ale souvisejí spolu tematicky. V momentě, kdy jsme dokončovali Divoké včely, už jsem přemýšlel o tomhle filmu. Divoké včely a Šťěstí mají společné téma v hledání lásky a hledání sebe sama. To je důležité pro postavy filmu, stejně jako pro nás všechny.

A v čem se liší?

Řekl bych, že Šťěstí je dospělejší film. Už to není komedie. Postavy tady řeší vážné problémy a mají víc tragický charakter.

Jak vzniklo herecké obsazení? Měl jste již konkrétní představu při psaní scénáře?

Po pravdě řečeno psal jsem scénář cíleně pro Táňu, Pavla, Aňu a Marka Daniela - to pro mě byla ústřední čtveřice příběhu.

Pracujete tedy raději s lidmi, které máte již nějakou spoluprací „prověřené“?

Po Divokých včelách jsem měl pocit, že jsme se s herci někam dostali, ale že jsme ještě nevytěžili všechno, co jsme společně objevili. Pavel hrál v Divokých včelách vedlejší postavu a mně přišlo líto, že nemůžu plně využít jeho citovou hloubku a úžasnou hereckou intuici. Proto je jeho postava ve Šťěstí úplně jiná než Láďa v Divokých včelách. Při práci na Divokých včelách jsme se víc poznali i s Táňou. Její herecké schopnosti a možnosti mě jako režiséra velmi zajímají a inspirují. Proto jsem s ní chtěl dál pracovat. Na Aňu Geislerovou jsem si myslel od začátku. Připadala mi jediná vhodná pro tuhle roli. Věděl jsem to hned, jakmile jsem měl hotovou strukturu příběhu. A pro Marka Daniela byla role psaná na míru také.

Má příběh, nebo jeho postavy svůj základ v reálném životě ?

Vztah Toníka a Moniky byla spíš moje představa, než že by vycházela z nějaké reálné zkušenosti. Ale to , že má kluk rád nějakou holku, jsou spolu výborní kamarádi, ona ho má taky ráda, jenže ho nemiluje, protože má někoho jiného – to je archetypální vztahový vzor. Příběh Dáši je katalyzátor jejich příběhu. Těžkosti, které indukuje Dáša, vedou k tomu, že se Monika a Toník navzájem poznají právě v tom těžkém. Monika vidí, jak při ní Toník dokáže stát v kritických momentech, a objeví v něm chlapa. Toník to má o to jednodušší, protože je do Moniky zamilovaný od dětství – miluje ji od začátku do konce. Je tím, kdo trpělivě čeká.

Váš scénář v průběhu jednotlivých etap natáčení doznával změn. Psal jste ho sám. Komunikujete v průběhu psaní s producentem a herci? Zajímají vás jiné názory, nebo pak předložíte poslední verzi, se kterou jste spokojen Vy?

Já nechávám věci pořád otevřené, je to takové sebetrýznění a trýznění druhých. Není to ale žádný koncept, já většinou opravdu nevím, jak na to, a neumím si to ulehčit nějakou fintou. Nejsem profesionál, spíš permanentní filmový amatér. Herci i štáb byli ze mě často nešťastní a plní pochyb, jestli jsem ještě vůbec soudný, ale o to statečněji bojovali za to svoje.

Hlavní mužská postava – Toník - řeší dilema, zda zůstat s tetou na statku, nebo se vrátit do paneláku. Jak jste na tom vy, jste městský člověk nebo vám je bližší život na venkově?

Takové dilema Toník nemá. On je spokojený se životem na statku. Jeho představa štěstí je taková, že tam budou žít s Monikou. Až na konci příběhu pochopí nesmyslnost své představy, protože dům je už od začátku na odpis. Kolem jsou fabriky, výsypky a doly - už tam není žádný kousek přírody. Toník dospívá ze svého dětského snu.

A co vy?

Já osobně dávám přednost životu na venkově. Mám rád, když je co dýchat , na co se koukat a když je kolem ticho. Člověk nemusí potkávat denně tony lidí.

Říká se, že natáčení se zvířaty a s dětmi je nejnáročnější. Bylo právě tohle pro vás nejtěžší?

Těžké to bylo, ale my jsme se zvířaty moc nenatáčeli. Ze začátku jsme chtěli točit s kozlem, ale naštěstí to záhy zkrachovalo. Vyškrtnu jsem kozla ze scénáře a bylo po problému. Děti jsem vyškrtnou nemohl. Točit s dětmi je těžké proto, že se člověk musí

přizpůsobit jim a musí je pochopit, aby mohly přirozeně fungovat. Děti jsou ti, kdo určují rytmus a obsah scény. My jsme je dopředu neučili, jak mají reagovat, vždycky reagovaly spontánně. Bylo třeba jim vytvářet situace tak, aby pro ně byly přirozené. Byla to úžasná práce . Dobrodružství. Opravdu jsme nikdy nevěděli, jak to dopadne. I pro ostatní herce byla vzrušující a inspirativní potřeba reagovat na konkrétní nečekaný podnět , každý záběr s dětmi byl vždy neopakovatelný. Děti přinesly těm scénám autenticitu a rys vnitřní přesvědčivosti. Já tomu říkám bod nula, tedy to, kolem čeho se to všechno točí. Děti jsou to nejkřehčí jak ve filmu, tak v životě. Ve filmu hrají samé herecké hvězdy, nejen ústřední kvartet, ale i Bolek Polívka, Simona Stašová, Zuzana Kronerová a Martin Huba. Tyto hvězdy vždy předem scénu zkoušely bez našich dětských „super hvězd“, a když to bylo dokonale připravené, nacvičené a prodiskutované, teprve potom přišla „jejich veličenstva“ a vyšvihla to buď napoprvé, a nebo neměla náladu a spíš si chtěla hrát na písku. Tak jsme sklapli, zhasla světla, celý štáb včetně hvězd respektoval, že děti si chtějí teď hrát na písku.

Jak je to s vašimi dětmi? Také se jim úplně podřizujete?

Děti nelze nerespektovat, protože to jsou strašlivě úporné bytosti. Děti je potřeba poslouchat, podřizovat se jim, protože v momentě, kdy to člověk nedělá, tak na to doplatí.

Štěstí je také film o přátelství. Jak jsou pro Vás důležití v životě přátelé?

Přátelství je jedna ze základních hodnot, kterou člověk na světě má. Zaplať pánbůh mám hodně přátel a jsem za to vděčný. Přátelství a láska jsou ty základní věci, který nám pomůžou překonat všechno, co je v životě těžké a složité. Když člověk má blízké lidi kolem sebe, může žít tak, že to dává smysl.

FILMOGRAFIE:

V roce 1997 ukončil studium na katedře hrané režie na pražské FAMU absolventským filmem „Akáty bílé“. Jeho debut „Divoké včely“ získal ocenění na mnoha mezinárodních filmových festivalech.

Divoké včely (2001, celovečerní hraný film, 94 min)

Ocenění:

MFF Rotterdam 2002 – VPRO Tiger Award

MFF San Francisco 2002 – SKYY Prize

MFF Sochi 2002 – Hlavní cena “The Pearl of the World”, Nejlepší mezinárodní herečka (T. Vilhelmová), Cena FIPRESCI

MFF Arsenals Riga 2002 – Hlavní cena

MFF Warsaw 2002 – Zvláštní uznání

MFF Cottbus 2002 – Hlavní cena

český reprezentant na Oscara za nejlepší zahraniční film roku 2002

Akáty bílé (1996, absolventský film, 60 min)

Zahrádka ráje (1994, krátký hraný film, 16 min)

PAVEL LIŠKA, Toník

ROZHOVOR

Vy ve filmu hrajete postavu Toníka. Je vám ta postava něčím blízká? Jak byste ji představil nebo charakterizoval?

Já takhle neumím moc mluvit...Toník je úplně obyčejný kluk, trochu lempl, ale má dobrodružnou a správnou duši. Vzepřel se rodině, protože po něm chtěli, aby pracoval ve fabrice, aby už měl děti...Je to prostě chlapík jako já, který by už vlastně měl být zodpovědný, ale ještě není. Chlastá, hulí jointy a užívá si života. Přestože si uchová spoustu krásných věcí z toho lemplovství, tak se z něj stane dospělý a dobrý člověk, který je zodpovědný a který dokáže postavit dům a postarat se o rodinu.

Toník je tak trochu lempl, ale na druhou stranu neustále dokazuje zodpovědnost ve vztahu ke své tetě a k Monice, je to tak?

Ano tím vývojem Tonda projde. Tohle máme s Tondou vlastně společné. Mně je teď třicet tři let a připadá mi, že je mně o deset míň....se všemi negativními věcmi, co se týká zodpovědnosti a rozumného rozhodování...ale zároveň si myslím, že i v té nezralosti je něco pozitivního a hezkého, aspoň u Tondy. Vzpomínám si, že když jsem začal na filmu pracovat, tak jsem se hrozně inspiroval Zdeňkem Raušerem, který hrál hlavní roli v Divokých včelách. Je to neherec a také tak trochu lempl, ale jinak skvělý člověk. A jak se příběh vyvíjel, tak jsem začal čerpat ze svých vlastních zkušeností. Už také musím být rozumný, když mám teď rodinu.

Co u vás, změnil se nějak přístup k životu s příchodem rodiny?

Já ten vztah k těm dětem a k rodině mám silný odjakživa. I v době, kdy jsem byl lempl největší, kolem osmnácti. Ale jestli jsem rozumnější? No, myslím asi že jo, ale žena si pořád myslí, že ještě ne tak jak bych měl.

Film se točil skoro celý v Mostě, z převážné části na statku. Máte nějaký osobní vztah k Mostu, nebo jste si ho vytvořil v průběhu toho natáčení? A jste spíše městský člověk, anebo máte rád život na venkově?

Jezdili jsme do Mostu k příbuzným a mně se tam nikdy moc nelíbilo. Most na mě působí depresivně, tam na člověka padne chandra. Most je zbourané město, které bolševik postavil znovu. Je studené, hnusné, bolševické. Na lidech, kteří tam žijí je vidět jakási vnitřní neutěšenost. Když jsem byl, třeba Jindřichově Hradci, tak tam člověk vyjde na ulici a potkává úplně jiné lidi. Co město, to jiní lidé. A čemu dávám přednost? Narodil jsem se v Liberci, což je velké město, pak jsem studoval v Brně a myslel jsem si, že to bude můj domov. Brno je sice větší město, ale jinak je to taková obrovská vesnice, a proto se mi možná tak líbilo. Teď bydlím v Praze, kam se mi vůbec nechtělo. Ale už jsme tu rád. Ale zároveň toužím po venkově, což je hodně spojené s Bohdanem. Měli jsme takový sen, že si najdeme nějaké chaloupky, někde mezi Brnem a Prahou, ať to máme stejně daleko. Nakonec se Bohdan přestěhoval na jih od Prahy a já jsem koupil takový domeček, takový malý stateček polorozbouraný v Jevíčku, což je na sever od Brna, a teď s tím mám jenom starosti, protože to je strašně daleko.

Toník je zamilovaný do Moniky, se kterou se často starají o děti své psychicky nemocné kamarádky Dáši. Bylo pro Vás těžké se do takové postavy vžít? Jak se Vám hrála?

Tonda má především obrovskou radost z toho, že může s Monikou, kterou miluje, být. Je smířený s tím, že Monika má svoji lásku někde jinde. Bere to jako hotovou věc. Myslím, že je v něm velká vnitřní síla. Pamatuji si, že když jsem někoho miloval, tak jsem se mu spíš vyhýbal, protože jsem vždycky nevěděl jak se chovat. A často se mi stávalo, že mě ta dotyčná nemilovala. To se pak jeden trápí. Výhoda filmu anebo divadla je v tom, že můžete být odvážnější. Já jsem byl v tom filmu větší hrdina, než ve skutečnosti jsem. A potom, Tonda, stejně jako já, má hrozně rád děti. Řekl bych, že mnohdy bylo snazší hrát s nimi, protože byly přirozené a bezelstné a nutily mě před kamerou reagovat stejně.

A jaká tedy byla spolupráce s dětmi ? Více obtížná nebo inspirativní?

Obojí dohromady. Na jednu stranu to bylo fakt hrozně inspirativní a v něčem jednodušší, protože tam fungovala autentická hra a vznikalo tam něco, co se nedalo připravit. Tím pádem jsou natočeny věci, které jsou prostě nádherné. Ale my jsme také potřebovali točit hereckou akci, něco říct, něco udělat a v tomhle byly děti nevyzpytatelné. Místo pokynu „akce“ jsme museli říkat „vajíčko“, protože oni po klapce dokola opakovali, „akce“ „akce“. Diváci možná uslyší jak říkají „vajíčko“, což už tolik nevadí. Museli jsme kluky nějakým způsobem sami stimulovat, a pak hned na to „vajíčko“ se odstříhnout a zase být v úplně jiném stavu a chovat se podle točené situace.

Vy jste s Bohdanem už spolupracoval na jeho prvním filmu. S Aňou i s Táňou se také dobře znáte. Je pro vás jednodušší pracovat s lidmi, které dobře znáte, které máte jakoby prověřené, anebo rád poznáváte spolupráci s novými lidmi ať už jsou to herci, nebo další profese ve štábu?

Já rád pracuji s lidmi, které znám, které mám rád a se kterými si rozumím, ale zrovna tak rád poznávám nové lidi a nechávat přicházet něco nového. A s Bohdanem a s holkama se znám hrozně dlouho a jsou to lidi, se kterými si rozumím a myslím si, že máme podobný cit na věci. Takže to je radost.

Je pro vás spolupráce s Bohdanem v něčem specifická oproti jiným režisérům se kterými pracujete?

Je pro mě velmi specifická, už tím, jak to vlastně všechno vzniká. Štěstí je pro mě kus života. Není to jenom rok natáčení, ale strávil jsme s ním i rok předtím, kdy jsem vlastně dostal od Bohdana první námět. Dlouho jsme o tom mluvili, scházeli se a připravovali. Probíhalo to hrozně nenásilnou a příjemnou formou. Sedíme v hospodě, povídáme si, hulíme trávu, a já už vlastně pracuju na postavě. Když pak do filmu vstoupím, tak o vím o figuře strašně moc, a tudíž můžu být Bohdanovi partnerem. Je to jiné než u jiných režisérů, se kterými se sejdeme u hotové práce, u hotového scénáře, a maximálně si to jednou přečteme než jdeme točit.

A jak si role vybíráte? Je to tak, že když vám zavolá Bohdan tak je to něco jiného než když vám zavolá někdo jiný? Přečtete si vždycky scénář? Nebo se nadchnete okamžitě?

No, u Bohdana je to opravdu úplně jiné. Bohdan mi nevolá, jako režisér, který má pro mě roli. Jsme v kontaktu pořád, protože jsme životní kamarádi. Takže naše spolupráce se děje za pochodu našeho přátelství. Ale když toho člověka neznám, tak je samozřejmě důležitý scénář, na ten jsem zvědavý. To je pro mě hlavní kritérium. Samozřejmě je důležité i to, co má ten dotyčný člověk za sebou.

Jste jeden z nejobsazovanějších herců, baví Vás hraní pořád stejně anebo máte i nějaké jiné ambice co se týká tvůrčí práce ? Neláká vás třeba napsat scénář nebo něco režírovat, ať už u filmu nebo na divadle?

Baví mě být spolutvůrce. To znamená nebýt jenom použitý nástroj, na který někdo zahraje. Právě s Bohdanem jsme si blízko i v těch věcech vnitřních, cítíme stejně ty absolutní jemnosti vyjadřování. Divákovi neříkáme, co si má myslet. Přichází si na všechno sám... tak to mi je nejbližší. Ale na druhou stranu musím říct, že jsem zažil i opačnou zkušenost. Zmínil bych dva režiséry, kteří mají cosi společného - pan Švankmajer a Saša Gedeon. U nich jsem nástrojem a vím, že to mají tak vymyšlené, že tam prostě už nikdo nic nevymyslí. Ale je krásné být nástrojem těchto lidí. Do pana Švankmajera by to možná nikdo neřekl, ale já tvrdím, že je obrovský psycholog. Sice jenom řekne prakticky nějakou vnější reakci, která by se měla u toho herce objevit, když má mít určitý pocit. Ale tím pádem vlastně pojmenuje i to, co má herec v tu chvíli cítit. Takže u těchto lidí je zase radost dostat hotový scénář a dát mu život.

Ted' na jaře se vám narodil syn, máte pocit, že vás to nějak změnilo nebo že se vám tahle zkušenost nějak promítla do Vaší profese ,nebo že jste musel změnit nějak životní rytmus?

Já se teď nacházím právě uvnitř té změny, takže to fakt sám nedokážu nějak pojmenovat. Rozhodně ta změna nastala a je to zázrak, je to nádhera. Zažili jsme krásný indiánský porod. Kristýna rodila jako Indiánka, já jsem jí za to hrozně obdivoval. Pak jsme strávili pět dnů v porodnici ve Vrchlabí, což pro mě to byly prázdniny. Kristýna kojila Šimona a já se koukal na hokej - bylo mistrovství. Vyhráli jsme. Ted' bydlíme poprvé v životě ve svém bytě. Takže já rodinu zažívám se vším všudy poprvé. A je to zázrak !

FILMOGRAFIE

Byl dvakrát nominován na Českého lva za své herecké výkony ve filmech „Návrat idiota“ a „Divoké včely“.

Horem pádem (rež. Jan Hřebejk, 2004)

Mazaný Filip (rež. Václav Marhoul, 2004)

Nuda v Brně (rež. Vladimír Morávek, 2003)

Pupendo (rež. Jan Hřebejk, 2003)

Čert ví proč (rež. Roman Vávra, 2003)

Divoké včely (rež. Bohdan Sláma, 2001)

Vyhnání z ráje (rež. Věra Chytilová, 2001)

Návrat idiota (rež. Saša Gedeon, 1999)

TATIANA VILHELMOVÁ, Monika

ROZHOVOR

Ve filmu hrajete postavu Moniky. Můžete ji představit, tak jak ji vnímáte Vy? Je Vám něčím blízká?

Tak blízká mi je asi tím, že ji hraju. A to celkem dost dlouhou dobu ve srovnání s natáčením jiných filmů... Vlastně jsem s ní strávila rok a půl života. Monika je úplně opačný typ než jsem já. To znamená, že problémy, které řeší, bych já řešila úplně jinak. Je to čistý člověk, který se obětuje pro svoje okolí, především pro svoji kamarádku, která jí to nevrací. Monika zapomíná na svůj život a na svoji lásku. Aniž bych se cítila jako sobec, tak takové sebetřýznění v sobě nemám.

Monika se často stará o děti své psychicky nemocné kamarádky Dáši, což jí dost zásadně zasahuje do života. Bylo pro Vás těžké se do takové postavy vžít? Jak se Vám hrála?

Protože to natáčení bylo vážně dlouhé, tak se mi hrála čím dál tím líp. Já jsem si vždycky dělala legraci, že jsem jako přijela z Prahy do Mostu a jediné, co jsem měla za úkol, bylo odstranit můj slovník a nějak zapomenout, kdo a co mě štve. Bylo prostě třeba, aby se mi v obličeji promítla nějaká něha. Tak to pro mě bylo nejtěžší. Obzvláště, když bylo Moničino jednání úplně v rozporu s tím, jak bych jednala já. Ale jinak díky tomu s jakými partnery jsem hrála a v jakém prostředí, tak jsem si tam v tom příběhu vlastně jen tak žila.

Jak se Vám hrálo s dětmi? Nestýskalo se Vám po nich po skončení natáčení?

Hodně na ně vzpomínám...už v dobrém...(smích)...Každý herec vždycky trpí, když dostane buď dítě nebo nějaké zvíře a má „zařídít“, aby ho milovalo. Jenže to dítě vás vnímá jako cizího člověka! Trávili jsme společně nějaký čas před natáčením a vlastně i během natáčení mimo kameru, ale ty děti jsou prostě velmi osobité, takže když se jim nechtělo, tak se jim nechtělo. Kolikrát to bylo dost náročné. Naštěstí to režisérovi nevadilo. Kdyby na nás ještě řval: „Proč tě to dítě nemá rádo?“, že?...tak to bych asi...Teď už se mi po nich stýská, hrozně se těším až uvidím, jak vyrostly.

S Bohdanem Slámou jste točila podruhé. S Aňou Geislerovou a Pavlem Liškou se potkáváte na filmech poměrně často. Pracujete ráda s lidmi, které již máte „prověřené“ nebo Vás baví potkávat nové lidi. Jak tomu bylo v tomto případě?

Určitě mám ráda, když poznávám nové lidi. Ale ráda pracuji i s lidmi, se kterými už na sebe slyšíme. Každý má svůj jazyk a někdy stojí hodně úsil, aby svoji představu vyjádřil. Mě prostě baví pracovat s lidmi, pokud mě i je to obohacuje. A myslím si že u tohoto filmu tomu tak bylo.

Spolupracujete s různými režiséry, je spolupráce s Bohdanem Slámou pro Vás v něčem specifická?

No, to určitě! Bohdan je specifický sám o sobě, jako člověk i jako režisér. Já vůbec nevím, jestli se o něm dá jako režisérovi vůbec mluvit. Mně připadá jako zlobivé dítě, které si něco usmyslelo, co si pak vytrucuje. Naštěstí má štěstí ! Vždycky se obklopí lidmi, kteří mu splní, nebo se alespoň snaží splnit, jeho představy. Ale jinak si myslím, že je to takový hodný terorista.

Co bylo pro Vás při natáčení nejnáročnější a co Vás naopak nejvíc bavilo?

Nejtěžší je určitě čekání. U Bohdana Slámy se někdy ani člověk nedočká, což je smutnější, protože člověk je nějak nastartovaný a připravený, třeba na těžkou scénu, a celý den se vlastně drží v soustředění a pak mu řeknou, že se to bude točit třeba až za měsíc. No, a zase nejvíc mě bavil štáb - lidi, kteří se pomalu stávali kamarády, než že by jen zastupovali nějaké profese.

Film je také mimo jiné o silném přátelství Moniky, Toníka a Dáši. Jak jsou pro Vás v životě důležití přátelé?

Díky tomu, že jsem tady vlastně taková opuštěná sirota, myslím v osobním životě, že mám svoji rodinu rozházenou po celé zeměkouli, tak pro mě jsou přátelé strašně důležití. A uvědomuji si to čím dál víc. Přátelství je teď pro mě v podstatě jednou z věcí na prvním místě.

Natáčelo se v Mostě, především na statku a z části přímo ve městě. Jaký máte k tomuto místu vztah?

Čím dál víc cítím, že je pro mě Praha vlastně stvořená. Mám prostě ráda tu poezii a duši Prahy. Jsem vyloženě Pražanda. A když tu Prahu nemám, tak nejsem městský člověk. Mám ráda venkov. A Most není ani město ani venkov. Ale musím říct, že se mi celkem po Mostě stýská. Kdo tam byl, tak se mi buď diví, anebo mě chápe. Most je takový obdélník nebo čtverec složený z malých čtverců nebo obdélníků. Nějak mě ta geometrie baví. Ale jinak myslím, že jsem si vztah k tomu městu našla díky štábu a tomu, co jsme tam všechno zažili.

Jste s Aňou Geislerovou nejobsazovanějšími českými herečkami. Čím myslíte, že to je?

Já si myslím, že je to hlavně kvůli tomu, že jsme takové holky do nepohody. Takže každý kdo si vymyslí nějakou zběsilost, tak si řekne, že ta by určitě nejela a tamta zase by to a to nedělala. „No tak zavoláme Vilhelmový nebo Geislerový, jedna z nich bude moct“.. Tím si vysvětluju naše časté obsazování (smích)...A ještě jsme velmi společenské, radši budu mluvit za sebe – já jsem taková společenská a vždycky mě zajímá nejvíc to, co se děje za kamerou než to, co mám předvést já před ní. Takže vlastně díky tomu, že vznikla dobrá parta, než že by si někdo řekl: „ Jó, ta je výborná, ta by mi to mohla zahrát nejlíp.“

Podle čeho si role vybíráte?

Jak kdy. Někdy jsem strašně přísná na scénář a někdy ho skoro nepřečtu. Stačí, že zavolá Bohdan Sláma a řekne, že spolu něco natočíme. Já už dopředu vím, že to bude velké utrpení, ale taky vím, že ten výsledek bude stát zato. Prostě ta poetika a ten jazyk, kterým se Bohdan se vyjadřuje, se mě prostě líbí a za tím si pak stojím a chci stát. Takže někdy se přiznávám, že vůbec ani nehraje roli scénář, ale převážně režisér a lidi, se kterými budu pracovat.

Stíháte toho opravdu hodně film, televizi, divadlo. Teď čekáte miminko. Chystáte se změnit pracovní rytmus? A jak se na miminko těšíte?

Já už se vlastně ani netěším, protože ono už se to všechno děje. Takže já se spíš bojím, že to všechno bude končit...to nejkrásnější co se mi teď děje. A stíhám? No, už nestíhám. Takže mě to změnilo celkem dost. Já jsem byla zvyklá pořád popobíhat. Všimla jsem si, že jsme nechodila, ale popobíhala. No a teď se tak ploužím a všude chodím pozdě a je mi to vlastně jedno. To na čem jsem si zakládala, že jsem byla taková...(úsměv)...solidní a zodpovědná a brala jsem si toho celkem dost, tak zjišťuji, že vlastně ta profese se mi dostala, nechci říct ani druhou kolej, ale na nějakou úplně dalekou kolej. Ale ty povinnosti se zase vrátí, zase se mi ta kolej přiblíží.

FILMOGRAFIE

Za svoje filmové role byla již šestkrát nominována na Českého lva. V roce 2003 reprezentovala Českou republiku na přehlídce mladých talentů Shooting Stars na MFF v Berlíně.

Duše jako kaviár (rež. Milan Cieslar, 2004)

Děvčátko (rež. Ben Tuček, 2002)

Divoké včely (rež. Bohdan Sláma, 2001)

Čas dluhů (rež. Irena Pavlásková, 2001)

Samotáři (rež. David Ondříček, 2000)

Návrat Idiota (rež. Saša Gedeon, 1999)

Šeptej (rež. David Ondříček, 1996),

Indiánské léto (rež. Saša Gedeon, 1995)

ANNA GEISLEROVÁ, Dagmar

ROZHOVOR

Ve filmu hrajete postavu Dáši, která je psychicky nemocná. Má dvě děti a kvůli své nemoci se často chová nezodpovědně, prakticky se o ně nemůže starat. Bylo pro Vás těžké se do takové postavy vžít?

Bylo to těžké. Základem charakteru této postavy byla psychická nemoc, a proto jsem se poprvé v životě pustila do nějakého průzkumu. Šla jsem opravdu nakoukat do Bohnic na oddělení jak se lidi s takovouhle nemocí chovají, jak mluví a co dělají. Snažila jsem se například použít některé intonace. No a když má někdo v pořádku mateřské pudry, tak je pro něj vždycky těžké se chovat k dětem nepěkně. Takže s tím jsme měla trochu problém. Na druhou stranu já to brala jako úkol a mě úkoly hrozně baví ...(smích)...a ten úkol byl čím dál větší, protože jsem v průběhu natáčení otěhotněla, takže u mě vzrostlo přecitlivění vůči dětem a všemu okolo. Říkala jsem si, tak teď mám poslední příležitost být jako příšerná matka, než se příšernou matkou stanu doopravdy. Jediné, co mě mrzelo bylo to, že film se točil vlastně celý rok a na některé ty stavy, bych potřebovala asi větší časové úseky. Já jsem vždycky přijela na jeden dva dny, a to myslím té roli nesvědčilo. Nejradši bych všechno natočila během čtrnácti dní a myslím, že bych z toho nějaké to šílenství vytřískala. Možná ovšem i na cestu domů.

Jaká to byla zkušenost pobývat v Bohnicích? Dokázala jste to vnímat s odstupem, jenom profesně, protože budete hrát šílenou ženu? Nebo vás to zasahovalo i osobně a uvědomovala jste si nějakou tu křehkou hranici mezi normálem a poruchou?

Domluvili jsme se, že tam zůstanu tři dny a chtěla jsem tam i spát. Původní záměr byl udělat ze sebe pacientku. Ale to se pak provozně-technicky nepodařilo, protože by mi pobyt musela hradit pojišťovna jako hospitalizaci. Nicméně, ráno jsem nastoupila a strávila tam celý den. I s nocí ! Ale druhý den v poledne už jsem musela pryč. Padlo na mě jak je hranice mezi normální a nenormálním těžko postižitelná. Mluvím převážně o lidech se schizofrenií. Oni se chovají vlastně strašně civilně. Schizofrenik, i třeba v akutním stavu, by se tady na nás podezřívavě díval a možná by nás osočoval, že jsme hodně zlí, že jsme čerti nebo ďáblové, ale v podstatě by mluvil normálně. Jenom obsah těch informací by byl pomýlený. Jejich svět je hrozně náročný na pozornost, protože oni zkrátka netřídí informace a každá maličkost se pro ně stává otázkou života a smrti. Tenkrát jsem ještě kouřila, tak mě to stálo strašně moc cigaret, protože jejich jediná svoboda je, že pořád chodí na kuřárničku a tam všechno probírají. A tam jsem musela vysvětlovat každému, kdo jsem a co tam dělám. Vlastně to byl úžasný zážitek, když si

to člověk nepřipustí tak k tělu. Byly tam některé typy lidí, které si budu pamatovat do konce života. Zvláštní film...ale celá ta atmosféra je tam vlastně skličující.

A oni teda věděli, nebo vy jste jim říkala, že jde o studijní pobyt ? Poznávali vás?

Já jsem jim normálně říkala, že jsem herečka, že si chci s nimi povídat, že s nimi strávím nějaký čas. Ale moc je to nezajímalo. Jak říkám, oni mají velice pestrý svůj vlastní život.

Hrajete nezodpovědnou maminku dvou roztomilých chlapečků. Často bylo třeba, aby se vás báli a neměli Vás rádi. Nebylo Vám trochu líto, že s nimi musíte o pauzách omezovat kontakty, aby si Vás neoblíbili?

Vždycky bylo složité jim vysvětlovat, proč jsem chvíli hodná a pak najednou strašně zlá. Vždycky je někdo připravil na to, že já budu dělat něco, co se jim nebude líbit. Například, že jsem zlá, protože mě bolí hlavička a že mám „migrénku“ a že pak zase budu hodná. Někdy se stalo, že po záběru mě kluci litovali – říkali „ Aňa máma, bolí jí hlavička, chudinka!“, tak to bylo takové dojemné. Měla jsem problém s tím, kolikrát jsem musela zklamat jejich důvěru. Ale po natáčení jsme to pak vždycky uvnuli. Ty děti byly úžasné! Zároveň je to s nimi těžké. Jak jsou spontánní a přirozené, tak člověk nikdy neví, co přesně budou říkat. Například ve scéně, kdy se tam přiritím a oni mě nemají pozdravit. Už jsme to jeli po několikáté. Já na ně vyhrknu: „A ty mě ani neumiš pozdravit?“ A on: „Ahoj“...(smích)...naprosto spontánně pozdravil kdy neměl! To se potom člověk musí držet, aby se neodboural.

S Bohdanem Slámou jste točila poprvé, byla pro vás spolupráce s ním v něčem specifická?

Specifická? Myslím, že je specifický v tom, že mně nikdy nebylo úplně jasné, co natočíme. Strašně se pořád měnilo, ale myslím, že vždycky k dobru věci. Vždycky řekne: „pojdme si povídat.“ Takže se povídáme. Myslím, že je to fakt hodně citlivý člověk a že ho vlastně moc nezajímá, co kdo bude mít na sobě, že ho postavy zajímají po té emocionální stránce. Někdy se stalo, že jsme točili hodně emocionální scény a Bohdan se svezl na vlně té scény a byl najednou smutný a už tu scénu viděl úplně jinak.

Snažíte se o své roli s režisérem více komunikovat, rozebírat ji případně ovlivnit její vývoj?

To rozhodně. Myslím si, že to každý dobrý režisér i scénárista od herců chce. Každý názor může navíc tu roli obohatit nebo ji pomůže jenom jemně dopilovat. Ale je fakt, že já jsem někdy úplně urputná. Hned se cpu do kostýmů a do dekorací. Ale když ta možnost

je, tak proč ne! Člověk má radost, že si pracuje na té svojí roli stejně jako na nějakém jako kutilském kousku. A tady to také tak bylo. Připadá mi to přirozené nebo skoro jako povinnost. Někdy potom ale režiséři netouží. Třeba když jsem točila s panem Švankmajerem, tak jsem se ho ptala, jestli budeme zkoušet před filmem a on říkal: „Né. Proč?“ „A tak mám přijít nějak připravená“, ptala jsem se. „ No jistě, přijďte připravená.“ Tak to je zase úplně jiný přístup. Ale když jsem u Štěstí zjistila, že by tam měly být pomalované stěny jako projev Dášina šílenství, tak jsem si je chtěla pomalovat sama.

Jste jednou z nejobsazovanějších českých hereček. Snažíte se teď film spoluprodukovat. Máte nějaké další ambice?

No, tak to moje producentství nějak umrzlo. Já tomu ani tak neříkám. Jsem spíš takový domlouvač schůzek. Už jsem opravdu nasbírala spousty kontaktů, i v zahraničí, a tak pro mě není problém někam zavolat a něco domluvit. Výhoda je, že si mě lidé pamatují, díky filmům vědí, kdo k nim mluví. Dávám dohromady různé lidi a snažíme se většinou sehnat peníze. Ale producentkou jinak nejsem. Já bych byla šťastná, kdyby se mi někdy podařilo opravdu stát za něčím v jiné pozici než jenom jako herečka. Například jako producentka, která dotáhne projekt anebo alespoň jako koproducent. To bych byla na sebe pyšná. Ale obávám se, že se mi to nepodaří. Ale jinak ambice mám teď úplně jiné. Mě by strašně bavilo dělat ilustrace, obrázky, obrazy...

Co bylo pro Vás při natáčení nejnáročnější?

Díky tomu, že jsem vždycky jenom na to natáčení vpadla a natočila si svoje scény, tak jsem si připadala taková nerozcvičená, úplně bez tréninku. To pro mě bylo strašně těžké. Protože nehraji ani divadlo, nic jsem v té době netočila, tak musím říct, že mi s tím strašně pomohli Táňa s Pavlem a Bohdan. Někdy mám pocit, že mě animovali jako loutku.

Jak moc vám záleží na názoru druhých lidí a na koho vůbec dáte?

Samozřejmě že mi záleží na názoru ostatních lidí, ale snažím se, aby mi na tom záleželo míň a míň. Vždycky dám na lidi, kteří se obvykle k ničemu nevyjadřují. A když potom už něco řeknou, tak to stojí zato. Když jsme dělali Želary, tak můj švagr, který je z úplně jiného prostředí a má svůj svět, je to velký hipoper, tak ten když vylezl z toho sálu, byl dojatý a řekl mi, že to bylo super...Od něho si to budu pamatovat. Bylo to nečekané. Takže mě baví reakce lidí, kteří je obvykle neposkytují. Teď se mi jenom vybavilo, že od lidí jako je třeba David Černý, který je velký cynik, pozér a exhibicionista, který vždycky všechno shazuje nebo ironizuje, tak ten když vysekne nějakou opravdu

vážnou poklonu, tak to si také člověk zapamatuje. Prostě mě baví takové nevšední poklony. I můj otec, který většinou odchází z mých filmů ještě před koncem, anebo mi řekne, že jsem měla dělat něco jiného, tak když mu stojí zato se jenom zmínit, jakože to bylo v pořádku, tak to je velká satisfakce.

Film je mimo jiné také o silném přátelství Moniky, Toníka a Dáši. Jak jsou pro Vás v životě důležité přátelé?

Co tak v životě člověk má, že jo...Přátelství považuju za duševní nezbytnost. V těch hodnotách mám teď sice na prvním místě rodinu, ale jenom s tím člověk nevystačí. Potřebujete mít přátele, kteří jsou třeba na stejné životní cestě a sdílejí s vámi vaše radosti i starosti. Ale i přátelství, která nevyjdou, jsou v životě důležitá, protože člověka naučí, že nic není zadarmo a že se přátelství musí hýčkat. Právě teď, i díky rodině, své přátele dost zanedbávám.

FILMOGRAFIE:

V roce 1999 získala Českého lva za svou roli ve filmu „Návrat idiota“, v roce 2004 za roli Hanule v Želarech, za kterou získala v témže roce také ocenění na Mezinárodním filmovém festivalu v Bangkoku a Cenu diváků Cinemy na Finále Plzeň. Českou republiku na přehlídce mladých talentů Shooting Stars na MFF v Berlíně.

Želary (rež. Ondřej Trojan, 2003)

The Visitor (rež. Miles Cook, 2002)

Výlet (rež. Alice Nellis, 2002)

Der Tod feiert mit (rež. Boris von Sychowski, 2001)

Delitto in prima serata (rež. Alessandro Capone, 2000)

England! (rež. Achim von Borries, 2000)

Kuře melancholik (rež. Jaroslav Brabec, 1999)

Návrat idiota (rež. Saša Gedeon, 1999)

Hidden In Silence (rež. Richard A. Colla, 1996)

Jízda (rež. Jan Svěrák, 1994)

Válka barev (rež. Filip Renč, 1993)

A Man Named Benito (rež. Gianluigi Calderone, 1993)

Rekvie pro panenku (rež. Filip Renč, 1991)

Pějme píseň dohola (rež. Ondřej Trojan, 1991)

MAREK DANIEL, Jára

ROZHOVOR

Koho ve filmu hrajete?

Ve filmu hraji Járu, což je takový mostecký podnikatel, který podniká v koupelnách. Takový hajzl.

Bohdan Sláma Vám prý psal postavu na tělo. Věděli jste o tom? Snažil jste se ji nějak ovlivnit?

Když mi Bohdan přinesl první verzi scénáře, tak to byly spíš jenom takové příběhy jednotlivých postav. Jára byl myslím automechanik a Bohdan mi řekl, že to píše pro mě. Takový strašný hajzl se z něj ale stával až během dalších verzí scénáře a pak i v průběhu vlastního natáčení. Točili jsem po jednotlivých ročních obdobích, Aňa v průběhu natáčení otěhotněla a vůbec se všechno různě měnilo, což se promítlo do postavy Járy.

Táňa Vilhelmová Vaši postavu nazvala jednoduchým blbečkem, který má složitý milostný život. Jak se Vám Jára hrál?

S Bohdanem jsme se hodně scházeli a připravovali se. Chodil jsem do solárka, abych byl tmavý...Nechal jsem si dělat melír, který potom ve filmu nebyl vidět, takže jsme ho zrušili. Domluvili jsme se s Krejskovou (kostýmní výtvarnice) a Bohdanem, že budu mít náušnici a vůbec jak budu vypadat, takže potom už se to hrálo docela jednoduše. Ještě jsem si tam vymyslel pitbulla, který tam nakonec není. Dá se říct, že se mi díky těmto vnějším atributům a nejen díky nim, Jára hrál dobře.

Vaší hereckou partnerkou je Anna Geislerová? Hráli jste spolu poprvé a jaká to pro Vás byla zkušenost?

My jsme se s Ančou potkali už v HaDivadle v představení „Dead wood“. Hráli jsme takový, nechci říkat pár, aby to neznělo nějak „zavádějivě“, protože ani tady ani tam to v pravém slova smyslu pár nebyl, takže se známe a zkušenost to byla dobrá.

Co bylo pro Vás při natáčení nejnáročnější a co Vás naopak nejvíc bavilo?

Nejnáročnější pro mě bylo natáčení scény v supermarketu u jogurtů. Byl jsem unavený, byla tam zima od těch chladáků....Točili jsme ji s Táňou, která tam jako provdávala a Bohdanovi se to pořád nelíbilo. To si pamatuji jako takovou...ne tedy úplně nejnáročnější, ale takovou blbou chvíli. A co mě bavilo? Bavilo mě skoro celé to natáčení, setkávat se s lidmi, s nimiž jsem se s mnohými setkal už na Divokých včelách.

FILMOGRAFIE:

Mladý herec, který je v současné době v angažmá v brněnském Ha-Divadla, se stále častěji uplatňuje i ve filmu.

Horem pádem (rež. Jan Hřebejk, 2004)

Vaterland – lovecký deník (rež. David Jařab, 2004)

Nuda v Brně (rež. Vladimír Morávek, 2003)

Divoké včely (rež. Bohdan Sláma, 2001)

Paralelní světy (rež. Petr Václav, 2001)

Kolja (rež. Jan Svěrák, 1996)

SIMONA STAŠOVÁ, Součková

ROZHOVOR:

Ve filmu hrajete matku hlavní představitelky. Můžete ji představit a charakterizovat z Vašeho pohledu.

Jakmile postavu vytvořím a odevzdám, už o ní moc nerada mluvím. Vlastně ona už si žije svým vlastním životem v tom daném příběhu a já sama jsem velmi napnuta, jak ta práce dopadla.

Je Vám ta postava něčím blízká?

Ano, nakonec mi byla blízká. Těšilo mě být ženou Bolka Polívky. Strávili jsme spolu v tom našem paneláku v Mostě pár pěkných chvil. Fajn bylo i setkání s Táňou Vilhelmovou, která byla naší dcerou.

Paní Součková má občas tendenci zasahovat své dceři do života. Jak je to v reálném životě, necháváte svým dětem volnost nebo cítíte potřebu je chránit a někam směřovat?

Jsem úplně normální máma, která své děti chce ochránit před vším zlým. Vojtík je ještě malý, bude mu teprve deset roků, tak tomu ještě do ledasčeho mluvím, ale devatenáctiletému Markovi už bych si to nedovolila. Ten už je nasměrován a vidím, že dobře.

Vaše postava stejně jako postava Vaší filmové dcery Moniky se velmi často stará o děti psychicky nemocné Dáši. Dost často i na úkor svého vlastního života. Dokážete si představit, že by se Vám něco podobného stalo v životě? Dokážete si některé věci nepřipouštět a tzv. je neřešit, když se odehrávají ve Vašem blízkém okolí?

Vojta vodí k nám domů spoustu kamarádů, bereme si je i na víkend na chatu i na prázdniny. Mezi dětmi je mi vlastně nejlíp, pohybuju se v tom dětském světě volně. Ale Vy jste se ptala na příběh s dětmi v našem filmu Šťěstí – kdybych byla v situaci paní Součkové, zachovala bych se stejně.

Táňa Vilhelmová popisuje ve svém deníku Vaši obdivuhodnou důkladnou přípravu, popsaný scénář poznámkami. Jak se připravujete? Je to vždy stejné nebo některé role vyžadují přípravu důkladnější?

Každý máme svoji metodu, jak se přiblížit k postavě, jak pochopit její jednání, její myšlení. Já jsem „psavec“, píšu si všechno, co mě momentálně napadne, postřehy, co řekne režisér, dramaturg. A z toho tu roli pak tvořím. Trvá mi déle, než si postavu obléknu, proto pro mě neexistuje, že v sobotu dostanu scénář a v pondělí jej točím. Takovou práci odmítám.

Potřebujete svou roli rozebírat s někým např. diskutovat o ní s režisérem nebo si ji analyzujete sama pro sebe?

Potřebuju diskutovat s režisérem a pak ji analyzuju sama pro sebe.

Jak se Vám hrálo s dětmi?

S dětmi se mi hraje vždy dobře, zkušeností z domova mám nepočítatelně.

Co bylo pro Vás v rámci tohoto natáčení nejnáročnější a co Vás naopak nejvíce bavilo?

Bohdan Sláma je režisér, který dost rajtuje na každém detailu, na každém hnutí myslí, takže náročné bylo celé natáčení, ale bavilo mě to.

FILMOGRAFIE:

Populární filmová a divadelní herečka, která je oceňována především pro svůj vynikající komediální talent.

Román pro ženy (rež. Filip Renč, 2004)

Babí léto (rež. Vladimír Michálek, 2002)

Oběti a vrazi (rež. Andrea Sedláčková, 2000)

Musíme si pomáhat (rež. Jan Hřebejk, 2000)

Pelíšky (rež. Jan Hřebejk, 1999)

Létající Čestmír (rež. Václav Vorlíček, 1984)

Arabela (rež. Václav Vorlíček, 1979)

MARTIN HUBA, tati

ROZHOVOR:

Ve filmu hrajete otce hlavního představitele. Můžete ho představit?

Je to člověk poměrně pevných zásad. Ty zásady mu v podstatě zformuloval život, jsou to zásady nikoli vymyšlené, ale nevyhnutelné, dá se říci pro přežití. V podstatě jakási nevyhnutelnost, která vám tak jako by zaručuje nějaké relativně slušné přežití. Tento otec se poměrně dost s údivem a nelibostí, dívá na to, jak jeho syn ty zásady opouští. Vytvořil si svoje vlastní a ten táta s ním ne vždy souhlasí.

Toníkův otec se ho snaží přesvědčit, aby se vrátil do města, aby pracoval ve fabrice, celkově žil konformnějším způsobem než žije. Je Vám to blízké? Jak je to s Vámi, necháváte svým dětem volnost nebo máte tendenci jim mluvit do života?

No, víte, s tou nonkonformností je to trochu složitější. Ono je to strašně pohodlné, příjemné a dokonce bych řekl dráždivé být nonkonformní. Pro člověka to může být příjemnější než určovat zásady a především pro mladého člověka. Ale to má jedno specifikum a to jako otec už dneska mohu říci z vlastní zkušenosti. Nonkonformnost, svobodu, opuštění zásad si můžete dovolit, když zodpovídáte vy sám za svůj život, za sebe. Jak náhle začínáte nést odpovědnost i za někoho jiného, teda za manželku, za dítě, tak je třeba být s tou nonkonformností mírně opatrnější. Jestli někoho těší spát v nezatepleném a nevdá mu, že mu teče na postel ze stropu voda a že možná i to jeho hygienické minimum je v porovnání se zvyklostí velmi minimální, no tak prosím. Při této příležitosti mi nedá nevzpomenout celé hippie hnutí. Vždyť to bylo v podstatě velmi sympatické hnutí, jen jim začalo potom mírně překážet, když se tam mezi těmi lidmi, kteří se rozhodli pro tento, povězme mírně bezzásadový život anebo tedy volných zásad život, když se tam začaly motat děti. Přiznám se, začalo mi být trošičku těch dětí líto, protože někdo rozhodl o jejich osudu. A o tom osudu rozhodli jejich rodiče, kteří se rozhodli opustit zásady. Tady jako otec zdvihám prst a mám na to vyhraněnější názor a v tomto smyslu jsem možná konformní a nesouhlasím s tím, když někdo rozhodne o způsobu života, v tomto případě svého dítěte, bez toho, aby to mohl s dotyčným, , prodiskutovat. Což s dítětem můžete dost těžko.

Jak se Vám spolupracuje s Bohdanem Slámou, je spolupráce s ním v něčem specifická? Vy sám jste i režisér, neměl jste někdy tendenci zasahovat do režie?

No zaplaťpánbu ano, je specifická. Mám pocit, že dokud jsem nереžířoval, tak jako herec jsem do toho mluvil režisérům daleko více než teď, když jsem prošel tou zkušeností a vím, jak lehké je trousit rozumy bez toho, abyste nesli zodpovědnost. A režisér přeci jen vždycky nese největší zodpovědnost.. Dnes tedy mírně poučený zkušeností coby režisér vím, že člověk má právo, anebo může žít v naději, že vaše poznámka může být užitečná, vždycky po tu hranici, po jakou hranici jste schopný za ni nést zodpovědnost. Doufám, že do toho režisérům nehovořím v tvořivém procesu víc než je slušné. Pan režisér Sláma je specifický v tom, že žádný problém nepovažuje za definitivně uzavřený. Někdy je to mírně překvapivé, že se připravíte, řekněme na určitou představu toho obrazu a on umí přijít vždycky s novým a novým řešením a nejen situací, ale i jednotlivých minisituací. Mně to strašně vyhovuje, jsem rád, když text i situace žijí i vztahy mezi lidmi žijí, takže pro mě to bylo dost příjemné.

Co Vás víc baví práce režiséra nebo herce?

Tak na tuto otázku hledám odpověď už posledních deset, patnáct roků. Ale víte, je to v podstatě krásná luxusní situace, ve které jsem se ocitl, když hraji, tak jsem rád, že hraji a když jsem toho mírně přesycený, tak už se těším, že mám kam utéct a že budu režisovat. Když režiju a už jsem, povězte přesycený možná právě těch hereckých poznámek, které žádnou zodpovědnost necítí... (smích)..., ale stále s nějakými novými návrhy přicházejí, tak se zase těším, že budu jeden z nich a budu si též moci dovolit tento luxus navrhovat věci bez toho, že bych zodpovědnost nesl. Střídání těchto dvou dost extrémních poloh mě baví. Dřív jsem si neuvědomoval, že zodpovědnost herecká je té zodpovědnosti režisérské tak vzdálená. Člověk při tom možná i oddychuje nebo relaxuje.

Vaší hereckou partnerkou ve filmu je neherečka Anna Kočiřová? Jak se Vám s ní hrálo? Máte rád ve filmu neherce?

Paní Kočiřová byla to neobyčejně příjemná pokorná zábavná partnerka. Na všechno má velmi zdravý přímý úsudek. My profesionálové jsme někdy už takoví trošku zdeformovaní a překomplikováváme situace. V tomto směru je účinkování s ochotníky velmi příjemné a dá se říci dokonce možná obrozující, až si kladete otázku, jestli skutečně nejste zbytečně „vycvičený“. Na druhé straně určitá úskalí to má. Někdy mám pocit, že když se míchá profesionální soubor s neprofesionálním, tak tam jsou určitá úskalí, protože přece jen ty principy práce jsou trochu jiné. U neprofesionálního herce je jedno nebezpečí a to už teď

hovořím ze zkušenosti režiséra. Neherci jsou okouzující při prvním, ještě i při druhém zopakování. Ale opakováním „naturščik“ se jakoby horší a horší. Nechápe jeho nutnost, není schopný postřehnout už potom, když se stává falešný. Kdežto profesionální herec cítí i zpočátku, že je falešný, je to nepřirozené, ale opakováním se blíží brzy k přirozenosti. Ochotnický herec je okouzující a nenapodobitelný a nedosažitelný pro profíka při prvních sekvencích, při těch prvních pokusech o uchopení postavy, ale při opakování to ubírá na té bezprostřednosti, autenticitě a tam může vzniknout určité nebezpečí.

Proč myslíte, že čeští režiséři tak rádi oslovují slovenské herce?

Nevím a přiznám se, že mě to těší. Mám z toho upřímnou radost. Příliš to analyzovat může být trochu nebezpečné, protože je to stejné, jako když se začnete pozorovat, jak chodíte. Co všechno se děje s vaším svalstvem na nohách a člověk z toho může tak nějak ztopornět, chůze může ztratit určitou lehkost a půvab a tak se to může stát i s herectvím. Mám pocit, že možná ten slovenský způsob vidění skutečnosti je takový trochu emotivnější, docházíme k pointě přes prožitek. Nejsme asi schopní si dopředu zformulovat nějakou pointu, my se musíme dřív k té pointě procítit a potom už přes to procítění si ji zformulujeme. Žiji ale v naději, že je vyztužená nějakou emoční zkušeností. Předpokládám, že to možná může režiséry lákat a že je to jeden z důvodů proč tu jsme.

Co bylo pro Vás na natáčení tohoto filmu nejnáročnější a co Vás naopak nejvíce bavilo?

Nejnáročnější nebyla ani tak ta samotná práce, ani ten fakt, že to bylo v dost drsném prostředí, ani ten drásavý příběh. Pro mě osobně bylo náročné vidět tak zdevastovanou krajinu, jakou jsme měli k dispozici. Bylo to něco otřesného, co je vlastně člověk schopný s přírodou udělat. Možná i ta pointa filmu, ta konformnost a nonkonformnost, též s tímto zdevastováním přírody dost souvisí. Jsem přesvědčený o tom, že většina mladých, kteří odmítají civilizační přetlak a vracejí se k jakémusi jednoduššímu způsobu existence, to dělají s nejčistšími pohnutkami, pomoci anebo nezatížit až tak přírodu. Koneckonců kdybychom se všichni měli mít tak, jako se mají lidé v nejvyspělejších civilizacích, řekněme, kdyby celé lidstvo se mělo mít jako se mají Američané, tak máme vodu a vzduch na tři dny. To člověk asi nějak podvědomě cítí. Snažit se stále o nějaký totální blahobyť a teď mluvím o „blahobytě“ v uvozovkách je dost ošidné. Tohle dilema vyřešit, kde začíná, kde končí moje vina za to, že ta krajina vypadá tak jak vypadá, bylo pro mě dost dobrodružné. Bylo to dost namáhavé setkat se s tak něčím bolestným, zraněným a bezmocným jako tam byla příroda. Ono se říká, že příroda si pomůže. Tam jsem trochu

přestal věřit tomuto faktu. Když už ta neslušnost s jakou se my lidé umíme na Zemi chovat přesáhne určitou hranici, mám pocit, že tam si ani příroda nepomůže. A když tak jediné tím, že nás smete ze svého povrchu. Neumím si představit, že bychom dokázali stejně doničit tak jako tenhle kousek krásné krajiny i zbytek zeměkoule, to by musela explodovat, jestli je nějaká spravedlnost.

FILMOGRAFIE

Slovenský herec a divadelní režisér. Před slibně započatou filmovou kariérou dal v polovině 70. let po svém příchodu do Slovenského národního divadla přednost práci na jevišti. Svět filmu ho tak objevil zase až na přelomu 80. a 90. let díky českým tvůrcům.

Šílení (rež. Jan Švankmajer, 2005)

Krev zmizelého (rež. Milan Cieslar, 2005)

Horem pádem (rež. Jan Hřebejk, 2004)

Musíme si pomáhat (rež. Jan Hřebejk, 2000)

Kuře melancholik (rež. Jaroslav Brabec, 1999)

Fany (rež. Karel Kachyňa, 1995)

Svědék umírajícího času (režie Miloslav Luther, 1990)

V každém počasí (režie Ľudovít Filan, 1974)

Trofej neznámého strelca (režie Vladislav Pavlovič, Vincent Rosinec, 1974)

Dialóg 20-40-60 (režie Jerzy Skolimowski, Peter Solan, Zbyněk Brynych, 1968)

ZUZANA KRONEROVÁ , teta

Jedinečná slovenská herečka s bohatou divadelní kariérou získala v roce 2001 Českého Iva za herecký výkon ve filmu „Divoké včely“.

Pupendo (rež. Jan Hřebejk, 2003)

Divoké včely (rež. Bohdan Sláma, 2001)

Lea (rež. Ivan Fíla, 1996)

Kde hviezdy boli červené (rež. Dušan Trančík, 1990)

Fénix (Dušan Trančík, 1981)

Nevera po slovensky (Juraj Jakubisko, 1981)

Demokrati (Jozef Zachar, 1980)

BOLESLAV POLÍVKA, Souček

Jeden z neznámějších českých herců, skvělý komik, který přesvědčil diváky i kritiky, že dokáže zvládnout charakterní role. Dvojnásobný držitel Českého lva.

Pupendo (rež. Jan Hřebejk, 2003)

Vyhnání z ráje (rež. Věra Chytilová, 2001)

Musíme si pomáhat (rež. Jan Hřebejk, 2000)

Pelíšky (rež. Jan Hřebejk, 1999)

Zapomenuté světlo (rež. Vladimír Michálek, 1996)

Schlafes Bruder (rež. Joseph Vilsmaier, 1995)

Akumulátor 1 (rež. Jan Svěrák, 1994)

Sedím na konáři a je mi dobře (rež. Juraj Jakubisko, 1989)

Kalamita (rež. Věra Chytilová, 1981)

PAVEL STRNAD, producent

ROZHOVOR

Jak vznikla Vaše spolupráce s Bohdanem Slámou?

S Bohdanem se známe ještě z FAMU. Když jsem viděl na premiéře jeho Divoké včely, byl jsem si jistý, že to bude film, který bude mít úspěch v zahraničí. Včely pak vyhrály v Rotterdamu, San Franciscu a dalších festivalech, takže mě potěšila Bohdanova nabídka, zda bych mu nepomohl se sháněním zahraničního koproducenta. Když pak během příprav odstoupil od projektu producent Viktor Schwarcz, převzal jsem film jako hlavní producent.

Podle čeho si vybíráte režiséry, se kterými spolupracujete?

Občas mám pocit, že si spíš režiséři vybírají nás. Spolupracujeme s lidmi, kterým věříme a jejichž práce se nám líbí. Filmy vznikají dlouhou dobu a během natáčení můžou přijít i krizové situace. Ale hlavní kritérium je samozřejmě kvalita scénáře.

Je to někdy i naopak, že byste měl v ruce scénář a pro něj hledal režiséra?

Zatím se to stalo jen u filmu Nevěrné hry, který režírovala Michaela Pavlátová podle scénáře Tiny Diosi. Tam jsme dlouho hledali režiséra, Michaela ten film nejdřív odmítla, stejně jako několik dalších režisérů a pak jsme se k ní obloukem vrátili a přesvědčili jí. V Čechách je silná tradice autorského filmu, kdy režisér je zároveň scénáristou nebo scénárista režíruje. Nemyslím, že je to ideální, ale zatím se to moc nemění.

Jak moc ovlivňujete výsledné dílo a do čeho tvůrcům zasahujete např. obsazení, výběr spolupracovníků, děj apod.?

To je jiný film od filmu. Jak jsem říkal, pracujeme s lidmi, kterým věříme, takže se naše zásahy omezují víceméně na schvalování důležitých rozhodnutí, např. obsazení. Já osobně považuji za nejdůležitější fázi vývoje scénáře a střihu. Tam do toho tvůrcům mluvím asi nejvíc.

Společnost Negativ v letošním roce slaví deset let. Jak hodnotíte to, co máte za sebou a jaké máte plány?

Čas strašně letí, vůbec nemám pocit, že bychom byli už tak dlouho v tomhle byznysu. Ale máme na kontě deset celovečerních filmů, několik velkých dokumentů, takže už jsme asi veteráni. Poslední dva filmy jsme vyráběli v mezinárodní koprodukcii, je tu zájem od zahraničních prodejců, tak doufám, že se nám bude dál dařit. Všichni teď čekají na scénář Saši Gedeona, ale chystáme i dva debuty a nové filmy s Markem Najbrtem a Bohdanem Slámou.

FILMOGRAFIE

Producent ze společnosti Negativ spolupracuje především s mladými filmaři a podílela se na řadě debutů mladých českých režisérů a scenáristů. Mezi nejúspěšnější tituly patří *Návrat idiota* (1999) a *Rok d'ábla* (2002), které získaly Českého lva pro nejlepší film roku.

Projekty ve výrobě:

Pusinky režie: Karin Babinská, 2006

Lištičky režie: Mira Fornay, 2006

Celovečerní hrané filmy:

Příběhy obyčejného šílenství režie: Petr Zelenka, 2005

Mistři režie: Marek Najbrt, 2004

Nevěrné hry režie: Michaela Pavlátová, 2003

Národ sobě režie: Jan Gogola ml., 2003

Láska shora režie: Petr Marek, 2002

Rok d'ábla režie: Petr Zelenka, 2002

Návrat idiota režie: Saša Gedeon, 1999

Šeptej režie: David Ondříček, 1996

Indiánské léto režie: Saša Gedeon, 1995

Dokumentární filmy:

Noční hovory režie: Margareta Hruza, 2004

Dalibor režie: Karel Vachek, 2002, celovečerní dokument

Praha mizerná 1998-9, cyklus dokumentárních filmů

DIVIŠ MAREK, kameraman

FILMOGRAFIE:

Nuda v Brně (režie: Vladimír Morávek, 2003)

Městečko (režie: Jan Kraus, 2002)

Divoké včely (režie: Bohdan Sláma, 2001)

Mrtvej brouk (režie: Pavel Marek, 1998)

Akáty bílé (režie: Bohdan Sláma, 1996)

JAN DAŇHEL, střih

FILMOGRAFIE:

Divoké včely (režie: Bohdan Sláma, 2001)

Radhošť (2002) - Zahrádka ráje (režie: Bohdan Sláma, 2002)

JAN ČENĚK, zvuk

FILMOGRAFIE:

Nuda v Brně (režie: Vladimír Morávek, 2003)

Divoké včely (režie: Bohdan Sláma, 2001)

Cesta z města (režie: Tomáš Vorel, 2000)

Bitva o život (režie: Vít Janeček, Miroslav Janek, Roman Vávra, 2000)

Návrat idiota (režie: Saša Gedeon, 1999)

PETR PIŠTĚK, Architekt

FILMOGRAFIE:

Divoké včely (režie: Bohdan Sláma, 2001)

Měsíční údolí (režie: Artémio Benki, Julia Szederkényi, Mira Erdevički, Petr Nikolaev, Natalia Koryncka-Gruz, Mikaël Dovlatian, 1994)

ZUZANA KREJZKOVÁ, Výtvarník kostýmů

FILMOGRAFIE:

Divoké včely (režie: Bohdan Sláma, 2001)

Zpráva o putování studentů Petra a Jakuba (režie: Drahomíra Vihanová, 2000)